

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΕΤΣΕΓΚΟΓΙΕΝ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

ΟΛΙΣ τη νύχτα το άποσπασμα βγήκε από την Τομπουκτού και πέρασε το βόρειο όριον, ο ύπολοχαγός Μπεκάρ προχώρησε δεξιά, προς τα χαμόδεντρα, μ' ένα σελιγκιτ' κ' ένα σπαχί μαζί του.

Σύμφωνα με τις πληροφορίες, που είχε, ο διοικητής της Μεραρχίας, αποφάσισε να στείλει δυο οπλιμύς σπαχίον για ν' αναγορεύσουν τις θέσεις των Τουαρέγκ, που τρομοκρατούσαν τους πληθυσμούς που βρισκόντουσαν υπό την προστασία μας. Ήσαν τρομεροί αυτοί οι Τουαρέγκ, με τους μαύρους σκούφους τους, τις σιδερένιες, μακριές λόγχες, τα χάλκινα στολίσια και τα άπαισα σπαθιά, που τα μεταχειρίζονταν με τ' άριστο χέρι. Ήσαν ακόμη περίφημοι για την κεραννοβόλο ταχύτητά τους, κατά τις επιθέσεις, το μοιρολατρικό πάθος τους, την άφάνταστη γρηγοράδα των καμηλών τους και την απάνθρωπη σκληρότητά τους.

Κατά τις τέσσερες το πρωί ο ήλιος υψώθηκε, σκορπίζοντας στο βαθυγάλο ούρανο τα χρυσάφια του, ενώ μακριά στον όριον διαγράφονταν η μενεξεδένια νταντέλλα των βουνών της άμμου.

Σε λίγο, δυο άνιβανη ο ήλιος έγινε κόκκινος σαν αίμα και πλημμύρισε τα χαμόδεντρα μ' ένα όλοσφορο κήμα. Οι στρατιώτες άρχισαν να ίδροκοπούν και πέταξαν τα μπουρνούζια τους κ' έβριζαν τάλογά τους να τρέξουν, γιατί τα φτωχά ζώα νοσήθοντας κοντά τον έχθρο κοινοστεκόταν και σκότωναν μπρος ταυτιά τους.

Στο άκρον δεξιόν ο Μπεκάρ άνιβηνε τα μενοπάτια με τους δυο στρατιώτες. Είνε ένας άντρα; ώραιος, μελαχρινός, ως εικοσιπέντε χρονών, γεμάτος όμοιά. Πρό έξη μνηόν ύστερα από τη μάχη του Κόρς, είχε προταθεί για παράσημο της Λεγεώνας. Μά ήταν τρομερά φιλόδοξος και άνευροπόλοτες άκόμα κ' άλλα άνδραγαθήματα. Στο νοστάτι που άνιβηνε τώρα βλέπει πιο καθαρά τα χράνια καμηλής κ' άρχίζει με τους δυο άνευνητάς του να καλατζή προς τα εμπρός. Και να, σε λίγο ξεχωρίζουν τις σιλουέτες τριών βαβαλλάρηδων που τρέχουν με τις καμηλές τους κ' άλλους πιο πίσω, που άκολουθούν.

Ο σαλιγκιτής σαλπίζει άμέσως, ενώ ο άξιωματικός; και ο σπαχίς όρμουν κραδαίνοντας στον άέρα τα σπαθιά τους, που άστράφτουν κάτω από τον ήλιο.

Ξαφνικά πενήντα μέτρα μπρος από τον ύπολοχαγο Μπεκάρ σηκώνεται ένα όλοκληρο σίνεφορ σκηνή: Κάποιος από τους Τουαρέγκ που ύποχωρούσαν σωρίστικη κάτω μαζί με την κοφήλα του.

— Οδωράσα! κ' όρξει ο άξιωματικός και σηκώνοντας το σπαθί του το χυγίζει άπάνω άπ' το κεφάλι του Τουαρέγκ. Άντός ήμος πρόφτασε και κινήθηκε πίσω από την καμήλα του.

Άξαφνα δυο λόγγες άστράψαν μέσα στη σκόνη, που τώρα όραίνον άίραισαν και σκορπίζονταν. Είνε δυο άκόμα έχθροι, ο ένας δεν τον πετυχαίνει με το πρώτο χτύπημα, με ο άλλος τον χτυπάει στις πλευρές και τον περνάει πέρα και πέρα!

Χωρίς να του ξεφύγη ούτε η παραμικρότερη κραυγή πόνου από τα στήθεα, ο άξιωματικός ταλαντίστηκε μια στιγμή άπάνω στ' όλογο του κ' έπεσε τέλος κάτω, βαρύς, μουβιμένος με τα χέρια άνοιχτά.

Ο σαλιγκιτής ξεκαλουθεί να σελιτζή στιγγιά και οι άλλοι σπαχίδες που ήταν πιο μακριά, άκούοντας τα σπαλιόματα κεντητών τάλογά τους και καλατζών. Όταν έφτασαν εκεί που είχε πέσει ο άξιωματικός, άλλοι όρμισαν πάν δυνασασμένοι λύκει κινήγοντας τον έχθρο που έπευε, άλλοι προσποθήσαν να επιδέσουν το τραυμα το άξιωματικόν και μερικα κ' ήρισαν τον Τουαρέγκ, που παραμόνεε πάντα, νηριμμένος πίσω από το ζώο του με το σπαθί γυμνά και έτοιμος να χυγίξη.

Τότε ένας σπαχίς, τρομερά γεροδένιας, πιθδωντας από τάλογό του χύμησε άπάνω του και με μια βίαιη και ξαφνική κίνηση τον πέταξε κάτω τ' άνάσκει, ενώ ουχηγόνος του άρπυξε το σπαθί από το χέρι.

Ο ύπολοχαγός Μπεκάρ που κ' ήρα ξαλοκλιμένος είνε, κατάχλωμος και με τα μάτια μουσκληριμένα.

Η μύτη της λόγγης που του διαπέρασε το κορμί έχει τοακιστή και το ματωμένο κορμί της έχει πέσει πιο πέρα, ενώ ένα άλλο άρεκιά μεγάλο κορμί έχει μείνει μέσα στο σώμα του.

Ο λογαγός, που έφτασε κ' αυτός στο μεταξύ και ένα πλήθος στρατιώτες, έχουν τραγήσει τον πληγμένο και προσπαθούν να τον δώσουν κάποια άνακορίση. Μερικοί του κάνουν άέρα, ενώ άλλοι παρακολουθούν κάθε κίνηση, κάθε νεύμα του, κάθε άνατίναγμα του, προσπαθώντας να καταλάβουν τί θέλει, τί τους χρειά. Μά ο Μπεκάρ είνε άμείλητος και τα όρδα σιά μάγουλά του χλωμαίνον...

Στο μεταξύ οι στρατιώτες έτοιμασαν από ζώλα και μπουρνούζια

ένα πρόχειρο φορείο. Ύστερα σήκωσαν το λαβωμένο προσεκτικά, τον ξάπλωσαν άπάνω και τον ήρσαν για να τον πάνε στο πλησιέστερο χωριό. Άνάμεσα από τα δόντια του Μπεκάρ ξεφεύγει το αίμα και γλυτράει προς το ξανθά γένειο του. Ο άνασασμός του, άκάνονιστος και γρήγορος μαρτυρεί πως πλησιάζει το τέλος του. Τα μάγουλά του όλο και χλωμαίνον...

Σε μια στιγμή τα μουσκληριμένα μάτια του άνοιγουν, πλαταίνον, μεγαλώνον και όρίγουν όλόγρια εκίνες τις ιδιαίτερες ξαφνισμένες ματιές του έτοιμοθανάτου. Ά! είνε η ύψιστη επίκληση, που άπευθύνουν τα μάτια, όταν το στόμα σφαιλισμένο πιά, δε μπορεί να μιλήση. Είνε η τρομερή άγωνία, που εκλιπαρεί βοήθεια, παρηγορία, συμπόνια... Ίσως άκόμα έκείνη η ξαφνισμένη ματιά εκφράζει και κάτι άλλο: την επανάστασι της ψυχής, που νιγνεται, που όβνιει κατά της τρομερής, της άεινεγκης Μοίρας!

Έξαφνα ένας λούγγος άρχισε να ταράξη το στήθος του ύπολοχαγο Μπεκάρ... Δεν κινήθη πολύ. Μόλις δυο, ή τρία λεπτά της ώρας. Ύστερα άρχισε ο βαθύς και βραχνός ρόγγος: Χορρ... Χορρ... Χορρ... Λίγο όμως κράτησε κ' αυτός. Κ' έπειτα ο άνασασμός του έτοιμοθανάτου άξιωματικου έγινε πιο γοργός, άλλα πιο ήσυχος, πιο άδύνατος. Σάν άνασασμός μικρού παιδιού, όταν κοιμάται.

Τα χαρακτηριστικά του πού στα είχε υπακούσει ο λόγος σε ένα φρικαλέο, άπαισιο μορρασιό, χαλάσανον σιγά-σιγά, ήμέριαν, γαλιγευαν. Το βλέμμα του ξαφνικά έβουσε και τα χέρια του, τα γεμάτα πηγμένα αίματα, τινάγτηκαν ξαφνικά, άρπυζαν τα δικά μας χέρια και τάσφιγγαν. Ο φτωχός μας σύντομος θαρρείς και χητόσις από μας τους άδερφους του να τον ουχηγρήσουμε στο χείλος του Άγγιστός, της μαυρής άβύσσου... Σε λίγο ξευνήγχεσε!...

Την άλλη μέρα γυρίσαμε άργά πίσω στο στρατόμα μας, μεταφέροντας το κομμάτι του ύπολοχαγο Μπεκάρ. Ο ήλιος που έκαμε φρικατά έκανε το πτώμα να άναδινή μια φρικτή όμοιά...

Σε λίγο ήσαν και οι σπαχίδες συσσωματωμένοι. Πολλοί άπ' αυτούς ήχαν χερμάσι από τις σέλλες των όλόρων τους κεφάλια φρεσκοκλιμένα, που έφταναν με το αίμα τους τους καθαρούς λαμούς των όλογων και μορφαζαν άπαισία σε κάθε τίναγμα. Άλλάκια αίματος κυλούσαν κατά μακρός των ποδαριών των όλόγων και ποτάν τη χροσή άμμο.

Άπό τους σπαχίδες μάθιμε ότι την ώρα που πήμας ήμεις μισοπεθαμένο τον ύπολοχαγο και τον φέρνιμε προς τα πίσω, μερικοί Σοιδα-νέζοι, στρατιώτες του Μπεκάρ, που τόσο τον αγαπούσαν και τον ελάτρευαν, εκδικήθησαν το θανάτο του, κατά το δικό τους τρόπο: Έβρισαν τον Τουαρέγκ, που τον είχε σκοτώσει, και τον ξάπλωσαν άνάσκειλα καταγής, κρατώντας τον χερσοπόδαρα. Πέροντας δυοιρα το πασιμένο κομμάτι της λόγγης, του τμήσανε τα πλευρά, άλλα κατά τρόπο, που να μην πεθάνη άμέσως...

Όλ' αυτά γίνονταν άβίαστα και με μια τρομερή μεθοδικότητα. Ύστερα οι βασανιστοί ήρσαν ένα παλόο σκουριασμένο σπαθί, που δεν έκοβε καθόλου και μ' αυτό έπι άμπτωση όρα του χάρζαν τον λαμό!

Τέλος των γύρισαν μπροστά και κρατώντας πάντα μαγκωμένα τα πόδια και τα χέρια του, άκούησαν την κόψη της σκουριασμένης λεπίδας στο σβέρκο του κ' ένας άπ' αυτούς άρχισε να χυγιά μ' ένα έξολε ή όχη που το σπαθίο όυσε να κατεβαίνη σιγά-σιγά, τσακίζοντας τους σπόνδυλους του σβέρκου.

Δεκα όρες τον βασάνιζαν έτσι ως που να χωρσίον το κεφάλι του από το άλλο σώμα!... Δεκα ώραιές όρες... Ός που τον τελείωσαν, ως που ίκανοποίησαν την τρομερή, την απάνθρωπη εκδίκησι τους...

ΚΟΜΗΣ ΕΤΣΕΓΚΟΓΙΕΝ

ΟΙ ΕΚΔΟΤΑΙ ΣΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑ

Ένας μεγάλος εκδοτικός όικος της Ιαπωνίας, δημοσιεύει στις έφημερίδες του Τόκιο, την άκόλονη άγγελία, ρεχλαμάροντας τα βιβλία που εκδίδει:

«Οι άναγνώσται μας θα βροδν στο κατάστημά μας τα άκόλουθα προτερήματα: 1) Τιμές φθηνές όσο και τα λαχειά. 2) Βιβλία κομφή σαν αναντέρες. 3) Έντυπώσεις ή της άναγνώσεως καθαρή σαν το κρυστάλλο. 4) Χαράι στερέο σαν το δέμα του έλέφαντος. 5) Περιοήσεις όση και στα βιβλία που έχουν συνυγονήσει, και 6) Ταχυτάτες σαν Βολή τηλεβόλου, άποστολή των βιβλίων στους διαμένοντας στις επαρχίες, εντός δεμάτων κομψών, σαν εκείνα που στέλνεται τα όωρα του ο μνηστήρ στη μνηστή του!»

Όρμουν κραδαίνοντας στον άέρα τα όπλα τους...